

První sedmiletí: oddané napodobování

Pietro Archiati

Ústřední otázka, která vyvstává pro první sedmiletí lidské biografie, zní: Které zvláštní síly jsou nutné, aby fyzické tělo dítěte mohlo vyrůstati co nejzdravěji a nejharmoničtěji? Zodpovězení této otázky je nanejvýš důležité nejen pro všechny rodiče, ale pro každého člověka, neboť prvních sedm let je rozhodujících pro celý život.

Malé dítě je až do sedmého roku života čirou bytostí nápodoby. Je naplněno silami, které ho pudí k tomu, aby napodobovalo všechno, co se kolem něho děje — srovnatelně s hudebním nástrojem, který začne rezonovat tóny vytvořenými v jeho okolí. A právě toto rezonování v souznění s okolím rozhoduje o způsobu, jak se utváří tělo dítěte. Jelikož všechno, co se v přítomnosti malého dítěte vysloví nebo učiní, zanechává stopy v jeho tělesné konstituci, nesou dospělí nekonečně velkou odpovědnost. I jejich myšlenky a city, jejich morální smýšlení a životní postoj mají dopad na malé dítě, neboť toto dítě nežije mezi dospělými jen fyzicky, ale je především začleněno do jejich duševních a duchovních sil. Vnímá veškerou duševně-duchovní „atmosféru“ svého okolí se všemi jejími harmoniemi a disharmoniemi, které pak bezprostředně působí na utváření jeho těla.

V dnešní době je mnoha lidem zatěžko uvěřit, že i myšlenky a city jsou součástí skutečnosti. Často pro nás má platnost již jen to, co je viditelné nebo hmatatelné navenek, na povrchu. Proto se také mnoho lidí domnívá, že k tomu, aby dítě mohlo zdravě vyrůstati, plně dostačuje, když dostává dostatek jídla, je ukládáno ke spánku, udržováno v čistotě, bráno na čerstvý vzduch a ošetřováno v případě nemoci. Od té doby, co psychologie zjistila, že určité rané dětské zážitky mají vliv na psychiku člověka dlouho do dospělého věku, se samozřejmě snažíme brát tento poznatek v úvahu. Domníváme se ovšem, že stačí, budeme-li jisté věci před dětmi držet v tajnosti, například se v jejich přítomnosti nehádat a nedávat na sobě pokud možno znát, máme-li jeden s druhým problém. To je závažný omyl, neboť malé dítě není tělesně utvářeno ani tak tím, co dospělí v jeho okolí říkají a dělají, jako spíše tím, jací zvláště v morálním ohledu jsou.

V prvních sedmi letech žije každé dítě v nevědomé důvěře ve svůj osud, svou „karmu“, v naprostém oddání se svému okolí, svým rodičům a událostem, které se kolem něho odehrávají. Je v každém ohledu otevřené, vůči všemu vnímavé. Tato napodobující důvěra malého dítěte, jeho čirá oddanost okolnímu světu je prafenomenem toho, co lidé odpradáвна nazývají náboženstvím, zbožností. Jako se zbožný člověk pln důvěry oddává božsky-duchovnímu světu, oddává se malé dítě v „nadvědomé zbožnosti“ svému okolí.

Důsledky toho, co člověk prožívá v prvních sedmi letech života, se na základě již zmíněných zákonů zrcadlení projevují převážně mezi šestapadesátým a třiašedesátým rokem života.